

ЛИСТ ДО ПОКОЛІННЯ ТЕПЕРІШНЬОГО!

Літній день. Теплий та лагідний. Сонце не пекуче, а ніжне та ласкаве. Вітер шовком ніжить тіло. А океан шумуючої зелені зваблює не тільки тіло, а й душу. І серед цього раю, даному нам богом в доброті неймовірній до дітей своїх, ми живемо, але як? Що зробили ми з життям своїм та життям наших братів та сестер на нашій єдиній та неповторній Землі. Щоб усвідомити цінність великого божого дару нам дано розум та душу. А для чого використовуємо ми те що має найбільшу цінність? Названо сім смертних гріхів, але здається кількість їх зростає разом з ростом населення. Гріхів уже не мільйони, їх мільярди. А людське суспільство, як бджолина матка, безперервно множить і множить свої злочини перед матінкою землею та, що зовсім незрозуміло перед своїм же родом. Як скажений звір у люті безтямній гризе гілку на якій сидить. Потрібно, напевне тисячі людей, які будуть все це занотовувати, опрацьовувати і хоч як не будь пояснювати для нащадків, якщо прийдешні покоління зможуть здійснити найбільший подвиг за часи існування людства – здобути перемогу над собою. Ми прийшли до краю провалля, задні напірають на передніх, передні вже й бачать загибель, та не можуть встояти. Що ж буде?

Зможемо повернути і уникнути кінця, так як уже не одна цивілізація на Землі, а мабуть і у цілому всесвіті, чи сліпо підемо у безвість, згинемо як обри? Можновладці нашого світу ховають таємниці розвитку, до яких уже мають доступ, насамперед щоб ми не задумались та не зрозуміли, що повторюємо уже пройдений не раз шлях. Ідея кінця світу носить у повітрі, вона матеріалізується з думок, прагнень, злочинів наших. І то вже не буде важливо як, яким чином відбудеться саме дійство, сценарій все одно написаний не богом чи дияволом, ми самі пишемо його. А кожен думає, що я можу зробити? Я ж маленька комашка у цьому світі, від мене не залежить нічого. А може один лише крок, лише одна думка зможе лягти на іншу шальку терезів і перевагу отримає ДОБРО у вічній боротьбі зі злом. І ми отримаємо ще один шанс для себе, а може для дітей своїх, для найціннішого з того що маємо за життя своє. Можна томи написати про жахи скоєні людиною, паперу не вистачить, і все це за якісь десять тисяч років проти мільярдів існування планети! А зараз при таких інформаційних технологіях ті томи можна за тиждень прочитати. І зневіра поглинає душу. Безнадійність то найперший нашій ворог, то найперший крок до погибелі. Найдіть в своїй душі силу опиратися безнадійності, а якщо допоможете поряд з собою іншому, вдвічі спасенні будете. Залиште на мить свою постійну, безнадійну зайнятість, побачте світло небес, посміхніться дитині, пожалійте стареньку і початок зроблено. Не все так страшно. Ще можна боротися. Ще не все втрачено. Є свята материнська любов, є тепло рідної землі, що гріє нашу душу все життя. А як обнімає дитина свою маму і гордо каже на весь світ, що вона найкраща! Є ще ЧОЛОВІК, що хоче захистити та вберегти свою сім'ю! Є ще таємна сльоза жалю перед старіючою неміччою наших батьків! Ми ще можемо заспівати та затанцювати славлячи тим велич життя та весни душі. І ще дуже багато чого ми маємо. Потрібно лише побачити, почути та зрозуміти ту світлу сторону ЛЮДИНИ і, саме основне, зберегти та примножити. Майбутнє наших дітей вартє зусиль, боротьби, а якщо потрібно то і страждань. Викиньте зі своєї душі, серця та розуму байдужість. Не бійтесь плакати, радіти, жаліти від всього серця. Людське серце велике, його вистачає на все: на любов, ніжність, співчуття, радість та печаль. Прийміть світ, що оточує нас серцем своїм, полюбіть природу і людину, пожалійте і захистіть квітку, краплину невелику, дерево, дитину, захистіть їх, не жаліючи сил. І в майбутньому до вас вернеться сторицею. Тримайтесь та будьте мужніми. Бо створив вас бог ПО ОБРАЗУ СВОЄМУ.